

Tale ved dimmisionsfesten d. 2. november 2018

Af cand. theol. Sidsel Lervad Hansen

Jeg vil gerne begynde med at fortælle jer om en opdagelse, jeg har gjort i min tid som teologistuderende. Jeg har fundet ud af, at det godt kan betale sig at blive

ved med at øve sig på noget, man synes er kedeligt! Det er gået op for mig her på Teologisk Fakultet i forbindelse med, at jeg har spillet klaver til morgensang igennem flere år. Det var ikke morgensangen, der var kedelig, men timerne der gik med klaver-øvning. Da jeg som klaverspillende barn var træt af at øve mig på noder og på prima vista-spil, sagde min klaverlærer til mig, at jeg *en dag* ville blive glad for at kunne spille “lige fra bladet”, selv om jeg syntes det var kedeligt nu: “Alle steder, hvor der er flere mennesker samlet om en sag, dér vil der altid være brug for klaverakkompagnement”, sagde han. Det var imidlertid ikke lige fællessang, jeg gik og drømte om på dét tidspunkt. Dengang var jeg meget mere tændt på ideen om at blive klassisk koncertpianist. Men

min klaverlærer fik jo ret. Jeg blev glad for at spille til fællessang på Teologisk Fakultet. Vi var en lille gruppe, der sammen startede morgensang i kældercaféen på Købmagergade. Og sidenhen fortsatte det i kantinen her på Søndre Campus, og flere og flere kom til. Her blev der sunget sange og salmer fra Højskolesangbogen én gang om ugen i ét kvarter. Det var bestemt ikke kedeligt at spille til fællessang, som jeg ellers forudså dengang; tværtimod var det opløftende og forløsende at være en del den samklang, der opstod. Tak for fællessangen og fremmødet! – det er noget af det, jeg tror vi kan på Teologi!! Men jeg skal da gerne indrømme, at jeg der bag flygelet, disse morgener, ikke KUN havde glæden af at akkompagnere, men også fik mulighed for at udleve min indre koncertpianistdrøm, bare en lille smule. Og tænk engang, at klaverspillet skulle bringe det så vidt: til at jeg står her, på dette podie og siger tillykke til mine med-kandidater i dag. Tak for lån af flygel og for ordet i dag!

Sagen er, at vi nu har tilbagelagt og gennemført et komplet og komplekst teologistudie. Kæmpe stort tillykke med det kære

kandidater! Vi har lagt mange års og mange timers arbejde i vores studie og dermed opnået kandidatgraden i teologi – dét siger en del om os! Vi er tålmodige og udholdende, det har været hårdt arbejde, til tider endeløst, ensomt og kedeligt. Det har selvfølgelig også været sjovt, berigende, horisontudvidende og meningsfuldt at studere teologi – og derfor ikke kun noget vi har skullet holde *ud*, men i høj grad også noget, vi har kunnet holde *af*!

Teologi kræver tid og mod. "*Hver teologisk kandidat har en tid*". For nogle var den normerede tid de år, der skulle til; og for andre var syv, otte, ni eller ti år den fornødne tid. Og sådan sidder vi her i dag, med hver vores tider og tidsfornemmelser. I dag skal vi ikke være tilbagestående; skue normeringstider og fremdriftstider – de må passe sig selv, for *her står vi*, fælles om én bestemt tid: *missionshøjtideligheden*.

Der er sket en skelsættende begivenhed i vores liv. Vi er overgået fra at være stud.theol'er til at være cand.theol'er. Det er en begivenhed, vi først og fremmest selv har været *medvirkende* til, men som vi *virkelig* ikke kunne have klareret selv uden den støtte, vi har været for hinanden gennem studietiden, og uden den støtte vi har modtaget fra dem, der står os nærmest; familie, kæresten og venner. Og det er da heller ikke til at sige, hvor vi havde været i dag, hvis ikke vores undervisere havde været så engagerede og grundige i deres arbejde med os og deres fag. Tak for inspirerende og livsforandrende undervisning!

Forskellen på at være stud.theol og cand.theol. er, at vi nu ikke længere kan løbe fra, at vi er teologer...uanset, hvad vi gør eller siger, så ER vi teologer; det

står skrevet, sort på hvidt! Men sandheden er også, at vi har været teologer lige siden studiestart. Jeg går ud fra, at din intention var at indgyde mod og selvtilid, dekan Kirsten, dengang i begyndelsen af studiet, da du sagde noget i retning af dette til os: "Teologer, det er ikke noget, I først bliver engang i fremtiden; teologer, det er I allerede nu". Jeg husker det som en *dom*, der var lige så forfærdende, som den var opbyggende. Hvis vi allerede *var* teologer, så fulgte der jo et ganske stort *ansvar* med; men på den anden side, var det en tillidserklæring, der satte os fri til at tænke stort og dybt fra første dag! Det var præcis det, jeg havde håbet på, da jeg indskrev mig på studiet: jeg ønskede at fordybe mig. Og jeg skal lige love for, at der var fordybelse på skemaet: aorist, 2. aorist, rod-aorist og kappa-aorist; reduplikationer og augment; pronominalsuffixer, BeGadKeFad-bogstaver, kohortativ, jussiv, konsekutiv, laryngal, guttural, lamed-he, ayn-waw- og ayn-jod-verbter, Qal, Nif'al, Pi'el, Pu'al, Hitpa'el, Hif'il, Hof'al. Disse fremmede ord og begreber blev hurtigt til en del af vores dagligdagsfagsprog, som gjorde det muligt for os at læse og fortolke den kristne traditions tekster på et meget kvalificeret plan!

Vi blev virkelig behandlet som fuld-blodsteologer! Det var som at blive kastet ud på meget dybt vand, da vi, som den allerførste aflevering, skulle skrive en større opgave om Søren Kierkegaards værk, *Filosofiske Smuler*: "Kan der gives et historisk udgangspunkt i øjeblikket, som man kan bygge en evig salighed på?", lød spørgsmålet. Det var ikke barnemad for begyndere, det var grovkornet Kierkegaard! ... og ligeså svær at fordøje var den første forelæsning, jeg hørte på teologi!

Jeg husker ikke meget fra denne forelæsning – eller, jeg husker, at jeg stort set ikke forstod noget. Professoren snakkede tysk. Det eneste, der vakte genklang, var ordet *Geworfenheit!* Kastethed! Dét ord satte sig i min hukommelse – så foredraget har på en eller anden måde været i samtale med Heideggers eksistentielle fænomenologi. Jeg nævner det, fordi jeg synes dette *eksistentiale* – kastethed – er rammende for tilstedeværen i *teologistudiet*. Vi blev kastet, og vi lod os kaste ud på dybt vand, dér, hvor det er svært at bunde – men ned måtte vi for at ku' fange den dybdegående viden, vi nu er i besiddelse af. Og det at blive færdig med teologi er da også som at stige op til overfladen efter et meget langt dyk ned på teologiens 70.000 favne.

Vi har tillært os en dybdegående viden om kristendommens syn på Gud, verden og mennesket, og vi har gransket kristendommens svar på tilværelsens store spørgsmål. Men – vi har også aflært os en helt essentiel og livsnødvendig egenskab i løbet af teologistudiet – noget jeg blev klar over, da jeg begyndte på pastoralseminariet.

Noget af det første vi lærte på pastoralseminariet var, *hvordan man trækker vejret* – sådan rigtigt, helt ned i maven og i hælen sågar! Der er jo ikke tid til den slags lavpraktiske anliggender på Teologi, når man sådan for alvor dykker ned

i de gamle tekster og store tanker. På pastoralseminariet lærer vi at trække vejret, så vi kan give stemme og krop til teologiens dybe indsigter. Dette kræver også en del fordybelse og øvelse; Det drejer sig om læbernes runding; kæbernes åbning; strubehovedets frigørelse og de dybe bugmusklers aktivering.

På pastoralseminariet oplever jeg, at teologien får krop. Vi gør teologien levende, når vi lader vævet og åndedrættet arbejde med. Måske er det, hvad dybdeinkarnation i virkeligheden handler om? Jeg mærker, hvordan teologien stille og roligt arbejder sig mere og mere ind under huden på mig og mine medstudende; i kors-tegnelsen, ved fremsigelse af nadverindstiftelsen, ved jordpåkastelsen, i salmesangen, i samtalen med dåbsforældre, i velsignelsen og i prædikenen – det er så *fedt*, og jeg glæder mig til at blive præst!

Uanset hvad, vi ønsker at bruge teologien til – om vi går forskningens, undervisningens, Folkekirken, erhvervslivets eller helt andre veje, er vi nu – i kraft af vores mangeårige *fordybelse* på teologi – parate til at tage springet ud i virkeligheden, hvor mangfoldige fællesskaber netop nu kalder på vores stemmer. Og jeg tror, at vores stemmer – også når de danner modstemmer – kommer til at virke til liv og vækst!